

STUDENTEN WEEKBLAD

17^e Jaargang.
No. 22.

REDACTEUREN:
MEJ. G. TH. VAN OS VAN DELDEN, J. G. KAM, C. G. J. VREEDENBURGH,
W. L. Z. VAN DER VEGTE, B. R. VAN LIDTH DE JEUDE,
M. ELION, C. J. BOUTEN.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

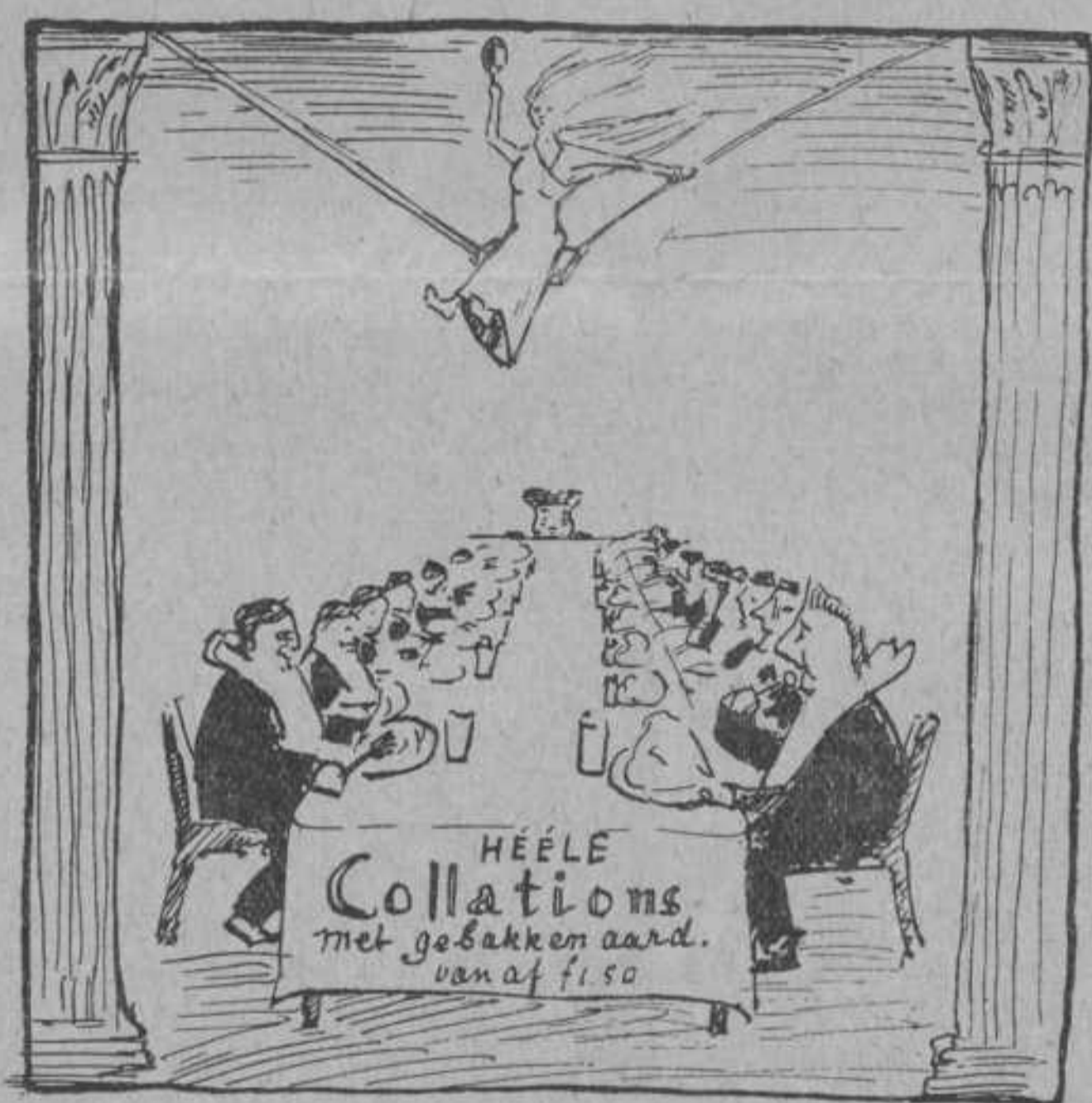
Vrijdag
19 Maart '15.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Maandag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
KOORNMARKT 62.

DELFTSCH STUDENTENCORPS

67^E DIËS-NATALIS
1848 = 1915

Gij allen kunt een dubbeltje missen.

Inhoud

Delftsch Studenten-Corps.

De 67e Diës van het Delftsch Studenten-Corps, door de Redactie.
Rede uitgesproken door den President van den Senaat van het
Delftsch Studenten-Corps, den heer V. L. de Lannoy, ter
gelegenheid van de 67e Diës

Vereenigingsleven.

Louis Couperus voor 't A. N. V.
R. K. Studenten Vereeniging „St. Virgilius”.
Nederl. Vereeniging „Onze Vloot”, Afd. Delft en Omstreken.

Tooneel.

Pygmalion, door C. B.

Gedachten en Gedichten.

Laborantje, door Amarillo Claro.

De vakvereeniging en de werkstaking, door M. E.

Ingezonden.

Bekrompen?, door Lucianus.
Den heer E. v. G. en ook U „Joe”, door Anonymus.

Boekbespreking.

Delftsche Studenten-Almanak voor 1915, door J. P.
St. Hubertus, door Jeanne Reijneke v. Stuwe, door R. D. J.

Technische Hoogeschool.

Mededeelingen.

Verantwoording collecte voor het Kon. Nat. Steun-Comité.
Samenstelling Centrale Commissie.
D. S. E. V.

Delftsch Studenten-Corps.

De 67e Diës van het Delftsch Studenten-Corps.

Nu weer meer en meer het oogenblik nadert waarop het Delftsch Studenten-Corps haar jaren-tal met een vermeerderd zal zien, grijpt ook ons, onpartijdige S. W. redacteurs, het plechtige van dit oogenblik aan, en met ernst willen wij dan ook de lange dagen-reeks van het doorleefde jaar herdenken.

Er is veel, zeer veel belangrijks voor het Corps in dezen tijd geschied. Ook de Studenten Maatschappij heeft sterk de gevolgen ondervonden van den alles vernielenden wereldoorlog. De Diës-viering zal dit jaar dan ook op minluisterrijke wijze plaats vinden dan gewoonlijk. Geen aanplakavond, geen optocht, alle feestelijkheden zullen in een halven dag en een halven nacht hun verloop hebben. Helaas zullen de oude schoone Corpsgebruiken ditmaal achterwege moeten blijven, omdat de ernst der tijden elke openbare feestelijkheid, als onkiesch, verbiedt.

Het afgelopen jaar is welhaast in alle opzichten verschillend van voorgaanden. Het ligt evenwel niet op onzen weg, dieper op de Corpsgeschiedenis in te gaan. De rede van den voorzitter van den Senaat geeft hierover reeds genoeg.

Wij willen echter eindigen het Corps een jaar van groote vooruitgang en bloei toe te wenschen. Moge indien dit jaar de vrede gesloten wordt het Corps van den, dan mogelijk volgenden, opbloei ruimschoots zijn deel krijgen.

DE REDACTIE.

REDE

UITGESPROKEN DOOR DEN

President van den Senaat van het D. S. C.

den Heer V. L. DE LANNOY,

BIJ GELEGENHEID VAN DEN

67sten DIËS NATALIS.

op Vrijdag 19 Maart 1915.

Mijne Heeren,

Leden van het Delftsch Studentencorps.

„Uren, dagen, maanden, jaren vliegen als een schaduw heen!” — helaas er ligt een onverbiddelijke waarheid in

deze woorden. De reis, die wij door het leven hebben te maken is spoediger afgelegd, dan wij wel denken; de levenskaarten duren maar kort, het zijn slechts retourbiljetten.

Zoo is ook dit jaar weer voor ons als omgevlogen; de schaduw, die het ditmaal afgeworpen heeft is wel een zeer donkere geweest! — De oorlog heeft, kan het ook anders, zijn verfoeilijken stempel gedrukt op geheel ons Corpsleven.

Maar toch mogen wij niet vergeten, dat wij hier vereenigd zijn tot herdenking van een „verjaardag” — verjaardag; kinderen zijnde klonk ons dat woord als muziek in de ooren — en al mag ouder geworden, zoo'n dag, veel van zijn bekooring voor ons verloren hebben, een eigenaardige, gekenmerkte blijft het toch altijd. En zouden wij nu, daar waar het geldt den 67en jaardag van ons Corps te herdenken, dien dag ongemerkt voorbij laten gaan?

Neen, daaraan zal wel niemand onder ons gedacht hebben. Wij hebben getracht om van dezen dag te maken, wat er van te maken viel, gegeven de tijdsomstandigheden. Veel hebben wij in vergelijk met vorige Diësvieringen moeten prijsgeven; met name, alle uiterlijk vertoon; de viering in eigen kring is echter behouden en dat is toch het voorname, nietwaar?

De schare der feestvierenden is helaas klein, want vele makkers moeten wij missen, die anders zooveel bijdroegen om den Diës tot een feestdag, in den waren zin van het woord te maken.

De tijden zijn somber en donker, doch achter de wolken schijnt toch de zon; gezamenlijk hebben wij het oude jaar vaarwel gezegd; het nieuwe moet ons zien opgewekt van gemoed en hoopvol voor de toekomst.

Ik wil U het afgelopen jaar nog even voor den geest roepen, ik wil U een overzicht geven, naar ik hoop vlug, maar niet vluchtig, beknopt maar niet dor.

Wij betreurden het verscheiden van den heer J. E. N. Baron Schimmelpenninck van der Oye van Hoewelaken, voorzitter van het College van Curatoren, en van den heer J. D. Baron van Wassenaer van Rosande, lid van bovengenoemd College. Zij toonden steeds belangstelling in ons Corps. Voorts herdenken wij met weemoed het heengaan van onzen Corpsbroeder, S. C. L. Mesch, aan wien het D. S. C. bijzondere verplichtingen heeft gehad.

Het Groningsch Studenten-Corps herdacht in Juni jl. zijn Lustrum. Het Delftsch Studenten-Corps werd bij de feestelijke viering vertegenwoordigd door zijn Senaat, wien een buitengewoon hartelijke ontvangst ten deel is gevallen.

Een ieder Uwer weet, onder welke bijzondere omstandigheden de „groentijd” in het afgelopen jaar heeft plaats gehad en welke eigenaardige bezwaren daarbij ondervangen moesten worden; reeds meermalen is hierop gewezen. Genoeg zij het, thans te zeggen, dat de omstandigheden het belet hebben, dat de nieuw-aangekomenen het „student zijn”, van den waren kant hebben leeren kennen. Ik had wel gewenscht, dat wij er in geslaagd waren hen het verblijf in ons midden te doen waardeeren, doch de gelegenheid daartoe is niet gunstig geweest, bovendien kunnen wij niet wijzen op medewerking der nieuw-aangekomenen.

De Almanak heeft men niet oneigenaardig de „mobilisatie-Almanak” genoemd. De redactie brengen wij hierbij hulde en dank voor de loffelijke wijze, waarop zij zich onder moeilijke omstandigheden van haar taak gekweten heeft. Het is mede aan haar te danken, dat de rij der Almanakken niet is onderbroken; het was voor ons allen een waar genot het bekende weer te ontmoeten en ook nu toch, telkens weer iets nieuws naar voren te zien komen, dat zich in de oudere uitgaven scheen te hebben teruggetrokken. — Op geestige, karakteristieke wijze werd hij uitgereikt door het eerelid der Redactie, den heer H. Salomonson.

Als President-Curator zagen wij optreden den heer Dr. J. L. Cluysenaer, en als Curatoren de heeren Dr. J. Kraus en Mr. L. H. W. Regout. — Tot hoogleeraren werden benoemd de heeren Dr. J. G. Rutgers, W. A. Knol, J. A. G. van der Steur, C. B. Biezeno, Dr. J. A. Schouten en Dr. H. S. Hallo.

Ik wil nog een oogenblik stilstaan bij het Delftsche Studenten Vrijwilligers-Corps, dat kort na den oorlog werd

opgericht; het kwam te staan onder leiding van den kundigen luitenant J. G. de Veer. — De aandacht werd vooral op het Corps gevestigd door het tot stand brengen van een verplaatsbaar draadloos telegrafiestation, zoodat het later de eer te beurt viel om in legerverband te worden opgenomen. — Wij zijn dank verschuldigd aan luitenant De Veer en zijn keurbende; zij toch hebben den naam van den Delftschen Student hooggehouden, en het Delftsche Studenten-Corps nieuwe glans verleend. Ik wil hier gaarne daarop nog eens bijzonder den nadruk leggen.

Ik moet er mij tot mijn spijt van onthouden, de vereenigingen de revue te laten passeeren. In mijne installatiereede wees ik op de wenschelijkheid, om onder de tegenwoordige tijdsomstandigheden, toch van eenige prestatie naar buiten blijk te geven. Edoch, dat is niet geschied, de moeilijkheden heeft men niet weten te overwinnen. Twee vereenigingen echter wil ik hier naar voren brengen, nl. Laga en de Societeit „Phoenix”.

Laga heeft zich ook weer met noeste vlijt voorbereid voor de a. s. Varsity. Naam maken behoeft deze vereeniging niet meer, slechts den goeden naam hoog houden, zij haar doel. Ook dit jaar won Laga het hoofdnummer, dat haar bovenaan in het aantal Varsity-overwinningen plaatste.

Last not least de Corpsvereeniging bij uitnemendheid de Societeit „Phoenix”. Geen enkele onzer vereenigingen heeft zóó ernstig den druk der tijden gevoeld als zij. Het Bestuur heeft met tal van moeilijkheden te kampen gehad: het eene probleem was nauwelijks opgelost of een ander vroeg weer de aandacht.

O „Phoenix”, welk een storm, al was die maar kort, heeft er boven Uw eerwaardig hoofd gewoed; dat men getracht heeft, al was het dan ook vruchteloos U de kroon van het hoofd te rukken, ziet dat is een feit, dat nooit zal worden vergeten, noch door de oudere, noch door de tegenwoordige leden, noch door hen, die zich na ons, onder Uwe vleugelen zullen scharen. Het is hier de plaats niet om in den breede uit te wijden, over hetgeen er is gebeurd; genoeg zij het te constateeren, dat men door „misverstand”, het Bestuur een oogenblik in een zeer moeilijk parket heeft gebracht. Door zijn energiek en voortvarend optreden, heeft het den storm weten te bezweren. Men zal nu wel inzien, dat woorden spoedig neergeschreven zijn, doch dikwijls een zware verantwoordelijkheid opleggen, dat zij niet altijd, als zijnde „misverstand”, als niet geschreven kunnen worden beschouwd.

Ik wil niet eindigen, zonder nog ter sprake te hebben gebracht, hetgeen ik zou willen noemen „de Corpsspolitiek”. hoewel beseffende, dat er voetangels en klemmen liggen, voor hem, die dit terrein betreedt.

Ons Corpsleven is een weerspiegeling in het klein van het leven in de maatschappij; even goed als daar, doen zich bij ons, doordat ieder, terecht opkomt voor eigen meening, stroomingen voor, waardoor wrijving van gedachten ontstaat, zoo wenschelijk om tot overeenstemming te geraken. Wij zijn verplicht met ernst naar iedere stem te luisteren, die spreekt over datgene, wat in het belang van het D. S. C. kan zijn.

Eén der voornaamste levensvoorwaarden, voor ons Corps, is zeer zeker bezuiniging, maar het kan en het mag niet de eenige en uitsluitende zijn. Men moet trachten de uitgaven en de bezuinigingen met elkaar in evenwicht te brengen, doch men mag niet iets blindelings wegwerpen, alleen omdat het voor bezuiniging een struikelblok is.

Ik heb hierbij vooral het oog op de keuze van de Almanak-Redactie; hierbij moet men zich in de allereerste plaats afvragen, of de candidaat geschiktheid heeft, en in de tweede plaats of hij wil bezuinigen. Men moet niet ten koste van ons jaarboek een bezuinigende meerderheid willen doen heerschen, boven een geschikte minderheid. Dit is ook niet noodig, want een schikking is zeer wel mogelijk, aangezien gepaste bezuiniging geen afbreuk behoeft te doen aan het karakter, van redactie-vergaderingen en Almanak-uitreiking. Om tot overeenstemming te geraken, daartoe zijn vele wegen te bewandelen, niet altijd is de rechte, en dus ook de kortste weg het verkiezelijkst.

Er is reeds veel bezuinigd in ons Corps, de laatste lustumviering heeft bewezen, dat schitterende feesten, toch niet altijd met overdreven uitgaven gepaard behoeven te gaan; bovendien werd in het afgelopen jaar menige bijeenkomst, die vroeger te kostbaar werd opgezet, vereenvoudigd, zonder aan de feeststemming afbreuk te doen. Dit is dus een aanwijzing om op den ingeslagen weg voort te gaan; eenmaal aan vereenvoudiging gewend, zal men geen overdreven luxe meer invoeren, en zoo zal het niet de eerste maal zijn, dat er nieuw „goed” voortspruit uit oud „euvel”.

Verblijdend, of wilt Ge niet te vroeg juichen, bemoedigend is het, dat wij ook in het nieuwe jaar aan de moeilijkheden en de teleurstellingen, die zich zullen voordoen, het hoofd weten te bieden; het jaar, dat achter ons ligt heeft dat bewezen. Wij moeten het geloof in ons zelf blijven behouden; wij moeten voelen, dat de oude stam steeds nieuwe loten schiet, die getuigen van jonge kracht en beloven voor de toekomst.

Deze dronk zij gewijd aan den voortdurenden bloei van het Delftsch Studenten-Corps.

Vereenigingsleven.

LOUIS COUPERUS voor het A. N. V.

Voor de samenwerkende Studenten- en Burgerafdeeling van het Algemeen Nederlandsch Verbond alhier, zal de heer Louis Couperus **Vrijdag den 26 Maart** om 8 uur 's avonds in de Stads Doelen eene voordracht houden.

Het is inderdaad een zeer heugelijk feit dat deze groote schrijver bereid gevonden is, in Delft te komen spreken. Het bestuur verwacht dan ook dat de studenten door eene groote opkomst zullen dragen dat den heer Couperus eene waardige ontvangst te beurt valle.

Kaarten voor niet-leden tegen f 0.50 te verkrijgen bij den heer C. J. van Doorne, Hypolitusbuurt 19, en aan het buffet der Societeit Phoenix. Ook zullen kaarten voor den aanvang der voordracht aan den ingang der zaal te bekomen zijn.

HET BESTUUR.

R. K. Stud. Vereeniging „St. Virgilius”.

Op Donderdag 11 Maart hield Prof. P. C. Groenen eene lezing over: „Opgravingen in Palestina”.

Spreker begon met ons een duidelijk beeld te geven van de geographische gesteldheid en ligging van Palestina. Juist door hare ligging, te midden der 3 groote rijken, Babylonië en Syrië, Egypte en Griekenland moest hare cultuur den invloed ondergaan van deze landen. Dit vinden wij dan ook terug in de opgravingen.

Alsvorens hier dieper op in te gaan, verklaarde spr. ons eerst, hoe het mogelijk was, dat geheele steden begraven werden, gaf hij ons een blik in de bepaling van den ouderdom der opgegraven voorwerpen, vooral door kennis der ceremiek en architectuur en beschreef vervolgens de 5 expedities die sinds 1890 gedaan waren.

Na de pauze kwam spr. tot de cultuur. Uit de opgravingen bleek, dat de Egyptische cultuur veel meer zijn invloed had doen gelden dan de Babylonische en Phoenicische. Egyptische afgodsbeeldjes, zegelzuiltjes e.a. voorwerpen werden zeer veel aangetroffen.

De interessante vraag deed zich voor, of men uit de opgravingen iets kon besluiten omtrent den godsdienst. Wat de oorspronkelijke bewoners betreft, kon men niets zekers vaststellen; wel van den godsdienst der Kanaänieten. Baäl was hier de hoofdgod. Uit het feit, dat men geen afbeeldsel van Baäl gevonden heeft, besluit men dat de hoofdgod niet afgebeeld mocht worden.

Wel was dit het geval met Astarte, de hoofdgodin. Alle beeldjes echter waren slechts klein, zoodat men vermoedt, dat Astarte slechts door ieder afzonderlijk vereerd werd en niet in het openbaar.

De godsdienstoefeningen hadden plaats op z.g. „hoogte”. Een der afschuwelijkste gebruiken was dat der menschenoffers vooral der eerstgeborenen en de bouwoffers. De lijkjes werden in kruiken gedaan, terwijl voedsel en olie voor de reis naar de eeuwigheid medegegeven werd. Deze godsdienst met zijn voldoening van het zingenot en aantrekkelijke feesten had een zeer slechten invloed op de Israëlieten. De strengste bevelen werden er tegen gegeven, zooals ook uit de H. Schrift blijkt. Alleen Juda is den Jahve-dienst trouw gebleven.

De voorzitter bedankte Prof. Groenen met een kort woord voor zijn prachtige lezing, en sloot de vergadering.

Nederlandsche Vereeniging „Onze Vloot”.

Afdeeling Delft en Omstreken.

Dinsdag 16 Maart l.l. heeft bovengenoemde vereeniging een zeer druk bezochte bijeenkomst in Stads Doelen gehouden, voor leden en belangstellenden.

De „Kleine Kapel” der Harmonie-Kapel te Delft, verleende hare welwillende medewerking. Zij opende de bijeenkomst met het spelen van het „Wilhelmus”. Hierna leidde Prof. Dr. J. H. Valckenier Kips, Voorzitter van de Delftsche Afdeeling, den spreker van dezen avond in.

De heer H. M. van Bemmelen, oud-zeeofficier, Voorzitter van het Hoofdbestuur van „Onze Vloot” had tot onderwerp van zijn voordracht gekozen: „Een en ander over onze Marine”. Allereerst vertelde spreker ons iets over de kenmerken van een oorlogschip. Ieder oorlogschip voert een gespleten wimpel in de kleuren van de natie. Een koopvaardijship mag zoo'n wimpel niet voeren. Indien op een oorlogschip een schout-bij-nacht of een admiraal is, voert het een speciale commando-vlag. Hierna werden de eerbewijzen bij het aan boord komen van officieren, hoofd-officieren of de Koningin behandeld. Verder de viering van den verjaardag van de Koningin aan boord.

Ook over de kerk aan boord en over de militaire begrafenis in zee deelde spreker het een en ander mede. Verder hoorden we nog eenige grappige uitdrukkingen verklaren, zooals „een mandje theewater” voor een postpakket en „het slaan van de glazen” voor het slaan van de klok.

Tenslotte deelde spreker nog iets mede over de komst op een vreemde reede om met het lied „Hollands vlag” van G. W. Lovendaal, zijn enthousiaste en onderhoudende voordracht te beëindigen.

Na een korte pauze kwam, zooals de heer Van Bemmelen het noemde, de hoofdschotel van het menu, namelijk een bioscopische voorstelling. Zoo zagen we o.a. de volgende films: Vertrek van Nieuwediep, en terugkeer, van Hr. Ms. „Gelderland” na het verblijf te Konstantinopel tijdens den Balkanoorlog. Verder het van stapel loopen van een Turksch en van een Duitsch slagschip. Interessant waren ook verschillende schietproeven, en proeven met onderzeebooten.

Vóór het vertoonen van de laatste film bedankte de heer Van Bemmelen, die ook de films verklaard had, den kapelmeester voor zijn gewaardeerde medewerking. Prof. Valckenier Kips sprak een woord van warmen dank tot den heer Van Bemmelen, die zooveel tot het slagen van dezen avond had bijgedragen.

Bij het weggaan werd nog de bekende brochure, Nederlands Ondergang kan en moet voorkomen worden, uitgedeeld.

E.

Tooneel.

Pygmalion.

De Grieksche beeldhouwer Pygmalion, die verliefd geraakte op het door hemzelf geschapen beeld, is door Shaw vermoderniseerd tot een jeugdige professor in de klank-leer. Het materiaal door hem verwerkt tot het volmaakte beeld van de moderne beschaafde vrouw, is een arm bloemenmeisje, geboren en opgegroeid in de onderste lagen der samenleving. En hoewel het materiaal ruw en onbehouwen is, laat Shaw ons in zijn stuk zien dat het toch zeer goed mogelijk is dit tot een mooi en fijn geheel te bewerken.

Dit kunstwerk laat hij nu de moderne wetenschap volvoeren.

Wat in de oude sage de beitel van den kunstenaar was, is hier 't vernuft en de kennis van den geleerde.

Tot zoover is 't mogelijk de Grieksche en Londensche Pygmalion met elkaar te vergelijken. Of de oorspronkelijke ook een dergelijke persoonlijkheid was als de tweede is meer dan ik met behulp van de oude geschiedenis kan mededeelen.

Meer waarschijnlijk lijkt het mij echter dat Shaw verder zijn fantasie de vrije loop heeft gelaten en zich niet meer heeft aangetrokken van wat er zich in Griekenland zoo vele honderde jaren geleden heeft afgespeeld.

Zoo laat hij dan in 't eerste bedrijf zijn hoofdpersoon, de reeds genoemde professor Higgins, een dubbele ontmoeting hebben als hij 's avonds laat voor een korte hevige regenbui schuilt in een zijportaal van de St. Pauls.

Een bloemenmeisje, dat hier eveneens voor de regen beschutting zoekt, trekt zijn aandacht door haar buitengewoon platte uitspraak. Uit liefhebberij voor zijn vak, zijn stokpaardje tevens, noteert hij de door haar uitgestooten klanken en als hij daarna een collega, professor in de Indische talen, ontmoet gaat hij met deze een weddenschap aan, het meisje in zes maanden op te voeden tot een beschaafde jonge dame, die hij zal kunnen presenteren op een tuifees, ja, desnoods tot een juffrouw in een bloemenwinkel; waartoe, volgens Shaw, nog heel wat meer beschaving vereischt wordt.

In de volgende bedrijven laat hij ons dan ook zien hoe het den taalgeleerde gelukt, alleen door haar uitspraak en daardoor tevens haar denkwijze en gedrag te verbeteren, het bloemenmeisje van vroeger te maken tot een beschaafde vrouw.

Dit alles gaat werkelijk uitstekend, maar de gevolgen hiervan waren door de egoïste professor Higgins, die de zaak slechts van een wetenschappelijk standpunt had gezien, niet genoeg van te voren overwogen.

Het was gemakkelijk het bloemenmeisje van de straat op te rapen, maar wat er na de zes maanden van proefnemingen met haar moest geschieden, dat was niet zoo eenvoudig om op te lossen.

De hieruit voortkomende verwickelingen vullen de beide laatste bedrijven, welke in mijn oog tot de beste behooren.

Over de vervulling van de verschillende rollen wil ik niet te veel zeggen. Over het algemeen was ik er niet bijzonder mee ingenomen.

Professor Higgins wordt in het stuk voorgesteld als een buitengewoon ongevoelig egoïst onbeschoft mensch. Het spel van den heer Gimberg, hoewel zeer vlot en onderhoudend, maakte mij de figuur toch niet steeds aannemelijk.

Mej. Vermeulen, die wegens ziekte van mevr. Lobo—Braakensiek de rol van het bloemenmeisje vervulde, beheerschte m.i. in de beide eerste bedrijven niet voldoende 't ordinaire, zoodat ze somtijds te ruw of te gemaakt plat speelde, maar zij vergoedde ons dit tekort in de beide laatste bedrijven ruimschoots.

Meer wil ik over de beide hoofdpersonen niet zeggen; alleen memoreer ik nog het spel van den heer Schulze, dat vooral in 't tweede bedrijf in het betoog voor de „onfatsoenlijke armoe” werkelijk meesterlijk was.

Dit is trouwens een van de meest typische gedeelten van het stuk. De manier waarop Shaw hier de levenswijze van deze categorie van menschen verdedigt is zoo overtuigend, dat 't niet alleen professor Higgins onmogelijk is, hier iets tegen in te brengen, maar ook de meest schrandere en zedelijk hoogstaande toeschouwer zal moeite hebben om deze verbluffende paradoxale uitspraken te weerleggen.

C. B.

Gedachten en Gedichten.

Laborantje.

Droomvrouwje staat op het lab als verloren,
Tusschen de anderen, bezig als geen.
Nooit komt een mensch haar eenzelligheid storen,
Staat ze te droomen, vergeten, alleen.
Stil reageert ze op chloor en nitriet,
Straks komt de prof, en dan weet ze 't weer niet.

Droomvrouwje denkt aan heel andere dingen,
Dingen van vroeger, voorbij en vergaan,
Die in haar hartje hun lied komen zingen,
Dat — buiten haar — geen op 't lab kan verstaan.
Stil reageert ze op chloor en nitriet,
Straks komt de prof, en dan weet ze 't weer niet.

Maart 1915.

AMARILLO CLARO.

De vakvereniging en de werkstaking.

Na een tijd van economischen opbloei, van vooruitgang op allerlei gebied, ja zelfs veelal van toenemende rijkdom en inkomsten, staan wij sinds ruim een half jaar voor een ernstige crisis. Handel en industrie ondervinden groote moeilijkheden. In het begin van den oorlog scheen het zelfs dat vele fabrieken stop gezet zouden worden. De arbeiders, die sinds jaren met hunne vakverenigingen gepoogd hadden de arbeidsvoorwaarden te verbeteren of de loonen te verhoogen, waren nu blij tenminste niet werkeloos te worden. En natuurlijk, zij moeten zich wel schikken naar de inkomsten van het bedrijf. Bovendien, wanneer veel grootere gevaren nog dreigen, gevaren van buiten af, die misschien zouden kunnen maken, dat hier een veel en veel aanzienlijker hoeveelheid kapitaal zou worden vernietigd, dan is het toch wel duidelijk, dat er geen plaats is voor strijd tusschen verschillende groepen menschen in één land.

Maar al is er nu plotseling een einde gekomen aan den steeds sterker wordenden drang van de arbeiders naar betere omstandigheden, men moet wel bedenken, dat dit slechts

(Zie vervolg Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 19 MAART 1915. No. 22.

de stilte is, die den naderenden orkaan aankondigt. Wanneer Europa zich eenmaal weer in een rustige vrede zal mogen verheugen, dan ook begint langzamerhand op nieuw die groote strijd!

Daarom moeten we ons tijdig gereed maken, moeten we reeds nu bedenken welke houding we zullen aannemen. Vooral voor ons Delftsche Studenten, die later toch direct of indirect met de arbeiderstoestanden te maken zullen krijgen is dit van veel belang. Een steentje hiertoe bij te dragen is de bedoeling van het volgende stuk. Ik wil daarin trachten een beeld te geven van hetgeen de geschiedenis ons omtrent de vakvereniging en de werkstaking leert.

Reeds in de oudste tijden hooren wij van vereenigingen van zekere groepen van personen. Men noemde ze gilden. De oudste op schrift gestelde gilde-statuten dagteekenen uit het begin van de elfde eeuw. Ze zijn afkomstig uit Engeland. In de eerste plaats was het doel van dat gilde ondersteuning en verpleging van de zieke gildebroeders, verder het begraven van de gestorvenen en het houden van godsdienstoefeningen. Bovendien ook het verlenen van onderlingen steun, in allerlei gevallen, zooals b.v. bij brand. Dit is echter niet het feitelijke wesen van de gilden. Daarbij was namelijk speciaal het doel: steun verlenen bij privé-rechterlijke zaken. De leden van zoo een gilde zwoeren elkander broederschap. Werd een bestolen, dan droegen zij het allen samen.

Het eerste gilde moet beschouwd worden als een poging tot voortzetting van de Germaansche familie. Deze was door nauwe banden vereenigd. De familie voorzag in alle behoeften, in welker bevrediging later, zooals wij zullen zien, gedeeltelijk de staat, gedeeltelijk de daarvoor ontstane vereenigingen voorzagen. Voor één ding zorgde de familie echter niet, namelijk voor de godsdienstige belangen. Dit beschouwde men zelfs in een tijd van ruwsten barbaarsen willekeur en van het meest ongebonden vuistrecht als iets van groot gemeenschappelijk belang. Zoo ontstond dus een grootere kring van belanghebbenden en daaruit langzamerhand een nauwere band tusschen enkelen. Bovendien ontstond de gemeente en werd zodoende de familie achteruit geschoven. Politieke belangen werden door de gemeente behartigd. Met het aangroeien van het aantal familieleden en met het ontstaan van speciale belangen van enkelen van hen, loste de natuurlijke band zich meer en meer op, en verloor de familie ook voor de rechterlijke zaken hare waarde. Daarvoor in de plaats waren vrijwillige vereenigingen noodig, want de staat kon er niet voldoende in voorzien. Deze vereenigingen werden nu de eigenlijke gilden.

Bij de Angelsaksen kwamen die gilden al vroeg tot grooten bloei, waarschijnlijk reeds gedurende de 8e, 9e en 10e eeuw. Alle gilden in en om Londen werden vereenigd, om met meer succes hunne belangen te verdedigen. Zeer belangrijk is het echter, dat de gemaakte afspraken en de daarop berustende verplichtingen niet slechts de leden van het gilde bonden, maar ook alle niet-leden uit de omgeving. Het recht door de gilden geschapen was daar dus al wettelijk recht.

Op het vasteland echter, werden de gilden zoowel door de geestelijke als de wereldlijke overheid streng verboden. Een serie bepalingen van Karel de Groote en zijn opvolgers keert zich tegen alle verbindingen onder eede. In Vlaanderen b.v. moesten de „heeren” deze vereenigingen met kracht onderdrukken, wilden zij niet zelf gestraft worden. Men ziet dus, dat de absolute middeleeuwsche vorsten zich van dezelfde middelen bedienden, als de vijanden van de moderne vakvereniging eenige tientallen jaren geleden.

De groote bezitters uit de vroege tijden met al hunne onderhoorigen voelden zich sterk genoeg om zich zelf te verdedigen. De vrijen zochten echter aansluiting en dwongen zich ten slotte het vereenigingsrecht af. Ze vormden een stadsgilde. Het oudste op het vasteland bestond in Sleeswijk.

Ofschoon gilde en gemeente dus oorspronkelijk dezelfde personen omvatten, toch behoefde een burger op den duur geen gildelid te zijn. Daarvoor was een speciale opname noodig. Het oudste gilde was het hoogste. Daarnaast ontstonden jongere gilden. Het lidmaatschap werd erfelijk. Zoo bleef een groep families altijd tot dat oudste en min of meer aristocratische gilde behooren. De gilden, die aldus ontstonden, waren burgergilden. De burgerlijke belangen van de inwoners werden behartigd. Het gilde had het stads-

bestuur en de rechtspraak onder zich. De grondslagen van deze soort gilden zijn gelegd door handelaars en kooplieden. Zij hadden den grond waarop de stad ontstond oorspronkelijk in hun bezit en ze hadden er markten voor verschillende goederen op gevestigd. Het aangroeien van de bevolking riep echter noodzakelijkerwijze een grootere arbeidsverdeling te voorschijn. Er moest handwerk beoefend worden. Dit geschiedde toen door de arme menschen en zoo werden de woorden handwerksman en arme man vereenzelvigd. Dit had ten gevolge, dat in sommige gilden-statuten bepalingen werden opgenomen zooals: „iemand met vuile handen” of met „blauwe nagels” kan niet lid worden van het gilde.

De handwerkslieden kwamen geheel onder den invloed van de burgers. Ze werden weer bijna hoorig. De burger had b.v. het recht oorvijgen uit te deelen enz. Door dit alles is de diepe haat, die de handwerkslieden hadden voor de burgers, zeer goed te verklaren. Het verbroederings-principe, onder hetwelk die burgers vrij waren geworden, werd geheel vergeten en de geslachten vochten om den voorrang. Hoe meer echter de belangen der sterkeren uiteenliepen, des te meer sloten de zwakkeren zich aan en zoo ontbrandde sedert het begin van de dertiende eeuw de strijd tusschen de, in hunne gilden op de meest broederlijke wijze verbonden handwerkslieden, tegen de gehate geslachten.

De handwerkslieden behielden op den duur de overhand. Voor ieder ambacht ontstond ten slotte een apart gilde. Wie niet van het gilde lid was, mocht het betreffende vak niet beoefenen. Het grondprincipe was ook hier, het verlenen van alle mogelijken steun onderling, maar bovendien kwam er bij de politiedienst.

Op de gilde-vergadering werden de leiders benoemd. Zij zorgden voor het ten uitvoer brengen van de bepalingen, die het handwerk regelden. Zij hadden het recht alle fabricaten en producten te onderzoeken. Met uitsluiting van het gilde ging gepaard, verlies van het ambacht. *Iemand werd niet toegelaten, zonder dat hij getoond had een zeer deugdelijke arbeider te zijn.* Daarom moest iedereen een bepaalden leertijd hebben doorgemaakt, variërend tusschen 2 en 7 jaar.

Een andere zorg van het gilde was, dat er goede werktuigen werden gebruikt. Geen lid mocht werktuigen gebruiken die niet eerst goed en eerlijk waren verklaard. Er ontstonden bepalingen in het belang van de gezondheid. Nachtarbeid werd verboden. Er werden gedwongen vacaties aangewezen enz. Daar tegenover mochten echter de vrouw, de kinderen of de dienstboden voor het werk worden gebruikt. Dit laatste was ook een der aanleidingen tot de ontarding van de gilden. Hierop hoop ik een volgende keer nader in te gaan. Ik moet er echter nog even de aandacht op vestigen, dat de tot nu toe behandelde gilden uitsluitend uit zelfwerkers bestonden, d.w.z. daar het ambacht nog eenvoudig was en weinig ingewikkelde toestellen vereischte, werd het ook uitsluitend door het lid van het gilde uitgeoefend. Ieder werker werd in niet al te langen tijd meester en zoo was de meester arbeider. Van een speciale arbeidersstand was toen in het geheel nog geen sprake. Het groote onderscheid tusschen het handwerkersgilde en de tegenwoordige vakvereniging is, dat de eerste een vereeniging is van lieden, die *zelfstandig* een bepaald ambacht beoefenen.

(Wordt vervolgd).

M. E.

Ingezonden.

Bekrompen?

Nadat ik het S. W. van 11 Maart l.l. gelezen had, heb ik me afgevraagd, wat de heeren E. v. G. en „Joe” met hun antwoorden aan Anonymus beoogden. Hebben ze hun standpunt tegenover de bezuinigingskwesie uiteengezet, hebben ze de aangevoerde argumenten van Anonymus bestreden? Neen! De heer E. v. G. heeft zich laten verleiden tot letterziften en smalende opmerkingen, terwijl de heer Joe er zich toe verlaagd heeft iemand op een ergelijke wijze belachelijk te maken en te beschimpen. Ik hoop niet, dat genoemde heeren denken op deze manier het belangrijke bezuinigingsvraagstuk aan een oplossing geholpen te hebben en hier moesten ze toch in de eerste plaats voor ijveren! Ook moesten de heeren E. v. G. en Joe weten, dat een blaadje als het S. W. niet de plaats is om dergelijke scheldpartijtjes en muggenziften te lanceeren en het spijt me daarom ook oprecht dat de redactie van het S. W. er toe overgegaan is de stukken van genoemde heeren op te nemen.

Den heer Joe zou ik aanraden Anonymus per brief, verder te beleedigen dan speelt hij tenminste eerlijk open spel en de zaak kan dan eventueel later met een vechtpartij in het reine gebracht worden, terwijl de heer E. v. G. beter deed zijn schrijftalenten ten bate van iets hoogerstaands aan te wenden dan een dergelijk antwoord aan Anonymus.

LUCIANUS.

Den heer E. v. G. en ook u „Joe”.

Geen antwoord had ik op mijn stuk verwacht, maar toch achtte ik het niet onmogelijk dat iemand de „kooi der tegenstrijdigheden” zou binnen fladderen. Dit laatste is nu geschied en daarbij is een ander, de kooi wellicht ziende, er in geslaagd te schelden.

In zijn soort heeft „Joe” dit zeer verdienstelijk gedaan, als zoodanig is zijn stuk aantrekkelijker dan dat van E. v. G. maar laten we over het soort niet spreken.

Mijnheer E. v. G., het doet mij genoegen dat gij mijn geschrijf in alle onderdeelen zijt nagegaan. Veroorloof mij uit M. J. Koenen's „verklarend Handwoordenboek der Nederlandsche taal” te citeeren:

„Een Paradox, een wonderspruit, is een schijnbare tegenstrijdigheid, een gezegde dat waar is en toch onwaar schijnt.”

Al was mijn geschrijf juist niet wat men paradoxen zou kunnen noemen, gij hebt u van de schijnbare tegenstrijdigheden niet los kunnen maken en zaagt eenige onjuistheden daar gelaten, door de boomen het bosch niet. Wilt gij uitleg, mijn huis staat steeds voor u open.

Uw dienstwillige,
ANONYMUS.

Boekbespreking.

De Delftsche Studenten-Almanak voor 1915.

't Is geen prettige taak den laatsten Delftschen Studenten-Almanak te bespreken, we zouden zoo gaarne de loftrompet steken juist over den mobilisatie-almanak, vreezen echter meer te zullen moeten misprijzen dan loven. Wel roept de redactie in hare inleiding reeds bij voorbaat de clementie der lezers in en schuift de verantwoordelijkheid voor de quantiteit der inzendingen van zich af; ze heeft die niet willen opvoeren ten koste van de kwaliteit. Maar eilacie . . . 't is juist de kwaliteit waar wij het meeste op aan te merken hebben.

Het uiterlijk, de traditioneele roode band met het gouden vignet (ditmaal nogal onbenullig en wat te groot) brengt ons gemoed nog niet in beroering. Slaan wij het boekdeel echter open, dan krijgen wij allereerst de inleiding te slikken, die een toonbeeld is van slecht gesteld proza; met ontzetting en het niet willend gelooven vragen wij ons af: kon geen der redactieleden het beter?

Gelukkig brengt het titelblad van de kalender ons weer tot rust. Dit is verreweg de beste teekening uit het geheele boek, zoo goed als wij het maar wenschen kunnen. De kalender zelve is minder geslaagd; de verluchting met prentjes erboven, in de almanak van 1908 op bescheiden wijze ingevoerd en sedert behouden en verbeterd tot de hoogtepunten in 1913 en 1914, schijnt zich overleefd te hebben, valt tenminste in dezen almanak terug. Men bedenke voor den volgende almanak hiervoor eens iets anders. In deze afdeeling valt nog slechts op te merken, dat met het oog op de door de redactie bestreefde bezuiniging gevoegelijk het een en ander geschrapt had kunnen worden, dat voor het meerendeel der studenten geen waarde heeft en makkelijk elders te vinden is voor wie zich er wel voor interesseeren. Wij noemen bijv. de „Zichtbaarheid der Planeten” en de „Schijngestalten der Maan”, welke laatsten trouwens reeds in de kalender zelve zijn aangegeven.

Zoo zijn we genaderd tot de afdeeling D. S. C., welker titelblad ons minder bekoren kan, de rand is te breed en onrustig en het veld al te veel op goed geluk bezaaid met het cirkel-in-rechthoek motief. De reproductie van de foto van den Senaat is zeer voldoende. Dit geldt ook voor alle andere foto's; op sommige, met name die van prof. Biezeno en prof. v. d. Steur is in het zwart een fluweelige diepte bereikt, die onovertreffbaar is. Wij zijn de redactie voor de keuze van het procédé dankbaar, en zagen het gaarne voor volgende almanakken aangehouden.

Na het corpsverslag vinden wij eene teekening van de vrijwilligers voor de S. P., die, hoewel slecht geteekend,

voor de tijdgenooten toch dit aardige heeft dat men, zij 't met eenige moeite, in de koppen der wielrijders caricaturen van verschillende corpsleden kan vinden.

De eerste teekening voor de Phoenix mag er wezen, de krabbel aan het slot konden wij echter beter missen. Ook Odin wordt met twee teekeningen vereerd van welke de tweede evenzeer niet onmisbaar is. Apollo's hoofd is vlot geteekend, maar dat van Debating is afschuwelijk. Hoe komt de redactie er toe twee op zich zelf reeds niet te beste teekeningen, die in verschillende technieken uitgevoerd zijn, sâam te voegen? Dacht zij op deze wijze beider waarde te verhoogen en één product te krijgen van kwaliteit?

De prent voor Laga kan er nog mee door, maar de dan volgende, voor Caroussel is abominabel. Geen aardige gedachte als in die der vrijwilligers verzoent met de onhandigheid der teekening.

Tooneel heeft een grappig vignet en een portret van den tot snikkens toe aangedanen verslaggever; zoo zou men althans geneigd zijn te denken. 't Is echter minder aardig een van de scènes uit „Lentewolken”. De afwezigheid van een verslag van de IJclub schijnt de redactie te hebben willen vergoeden door als grap (?) het plaatje onderste boven af te drukken. De Amateur-Fotografen-prent is goddank weer normaal; die van het Leesgezelschap heeft schijnbaar een diep-symbolische beteekenis, die wij bekennen niet te begrijpen; de Schaakclub ten slotte heeft een op zich zelf goed gesloten hoofd, dat echter op kleiner schaal gereproduceerd had moeten worden, zóo dat de breedte strookte met die van het drukwerk, waardoor eene goede eenheid in de bladzijde bereikt zou zijn.

Eene teekening die ons doet sidderen, (welk een succes voor den teekenaar! . . . jammer echter, dat de siddering is om het „hoe” niet om „wat” hij teekende) leidt de afdeeling T. H. in. De lijst der repetitoren is sinds 1914 twee bladzijden langer (van zeven tot negen) geworden. Wie zal ontkennen dat de repetitoren de belangrijkste menschen in Delft zijn? Daarom dan ook zal de redactie de adreslijst van deze menschen het ruimst, het meest op den voorgrond tredend gedrukt hebben; natúúrlijk méer dan die der professoren maar ook . . . méer dan die van ons, studenten, zelf!

Wanneer we verder al de belangrijke officieele gegevens doórbladerd hebben, komen we tot het mengelwerk, dat eigenlijk de kern van den Almanak is. Het titelblad, blijkbaar van dezelfde hand als het zoo goede van de kalender is, hoewel niet kwaad, minder geslaagd dan dát: hinderlijk is, dat de ronde teekening zich niet aanpast aan de rechthoekige vorm van de bladzijde, waardoor ze als boekversiering niet voldoet, (als vignet gedacht, zou ze te groot zijn; van goede grootte is de ook bijna ronde voor varia).

Maar nu dan het mengelwerk zelve. Boven al het andere munt uit het forsche prozastuk: Mobilisatietijd, dat ons meevoert langs suggestieve schildering van wisselende stemming tot het zekere vertrouwen: wij wachten, opgewekt. De geteekende levenshouding moge op een hooger plan staan dan het gemiddelde en als zoodanig niet volkomen typeerend zijn, wij zijn blij hier ook voor latere geslachten zoo goed uitgezegd te vinden, hoe dan toch de besten onder ons zich tot de om ons heen gebeurende tijdelijkheid verhielden. Van de andere door de „bijzondere tijdsomstandigheden” geïnspireerde inzendingen is „Bergen op Zoom” het beste; het geeft zeer goed de schrijving van het leed der uitgeweken Vlamingen. In „Soldatenleed” is de luchtige scherts-toon van de vroegere studentenpoëzie betracht maar niet volkomen getroffen.

Het tweede en laatste prozastuk is met zijn gewilde sentimentaliteit niet tot een hoogte gekomen, die de opname zou kunnen rechtvaardigen. Wisten we niet beter, dan zouden we moeten onderstellen, dat er geen ander proza meer ingekomen was en de redactie niet wilde volstaan met één stuk. Maar zou dat dan niet geweest zijn: opvoeren van de quantiteit ten koste van de kwaliteit? We moeten dus wel aannemen, dat de redactie dit beter achtte dan de andere proza-inzendingen, al kan het niet anders dan ons verwonderen.

Gedichten zijn er meer, waaronder twee uitmunten: allereerst „les jours qui passent” maar ook: „O, weemoed om voorbijje tijd” waarmee het mengelwerk goed inzet. Over de opname van het eerstgenoemde verheugen wij ons bijzonder, daar de redactie aldus blijk gaf gelukkig niet zoo preuts te zijn als die andere redacties, van een burgerblad, maar ook van twee studentenbladen, die deze acht regels, à la memoire d'une grande cocotte, meenden niet te kunnen opnemen. „O weemoed om voorbijje tijd” onmiddellijk uit het gevoel opgeweld, is zeer vloeiend en spreekt direct tot ons. Evenzoo, „O wilde nacht”, dat echter minder goed is. In sterke tegenstelling tot deze gevoelsverzen staan „Het stiller schoon” en de „Bruinderkamp”

die meer verstandelijk bedacht schijnen en niet dadelijk aanspreken. De „Zoo zijn er”'s uit de laatste almanakken hebben zich overleefd; in dezen almanak vinden wij een gedicht met die titel, dat langer is dan die van vorige jaren maar ook slechter. De dan nog overblijvende gedichten bereiken geen van allen wat zij willen, al hebben zij enkele goede regels. „Mijn liefde” is te gemaakt, „Pierrot” een aardige rijmelarij, die echter niet weemoedig-onder-een-lach aandoet, zooals waarschijnlijk bedoeld is, en in „de Golf” vinden we zooveel andere dichters terug, dat wij den maker uit het oog verliezen; het pogen langs de draad der verzen hem terug te vinden, mag ook al niet baten, 't is hopeloos. In lang gaf de almanak geen muziekbijdrage; eene verbetering mag het heeten, dat zij ditmaal niet als losse bijlage gegeven werd.

Voor de varia hadden wij liever de grof-geestige prent gemist en volstaan met het fijner-ironisch prentje van het uitknipsels strooiende mannetje. De varia zelf geven geen al te groote dunk van onze geestigheid. Tot de beste behooren zeker de citaten uit de Rubaiyat van Omar Khayam, die wij echter aangegeven vinden als te zijn uit „Tagore Wijzangen”. 't Is haast ongelooflijk, dat zoo'n domme vergissing is kunnen insluipen. Aangenomen dat de inzender, waarschijnlijk uit het hoofd citeerend, wie weet in welk een geestestaat verkeerend, zich vergissen kon, was er dan onder de geheele redactie met haar groot aantal eere-leden niet één, die een van de beide onder literair ontwikkelde menschen toch zeer bekende werken kende? 't Schijnt wel zoo, daar anders de vergissing toch zeker bemerkte was.

Tenslotte nog een enkel woord over de adreslijst, waar eigenlijk de eenige door de redactie aangebrachte wijziging in plaats had. Het streven tot bezuiniging juichen wij zeer toe; wij hadden daarvan echter liever een andere uiting gezien. Tegen een door elkaar plaatsen van alle ingeschrevenen, corpslid of niet, hebben wij geen bezwaar, als de aanduiding met sterretjes maar betrouwbaar blijkt, wat in deze lijst volstrekt niet het geval is. In 't bijzonder de oud-leden zijn niet volledig aangegeven. Met het aangeven van de cijfers van de studie jaren schijnt de redactie te willen bereiken „dat men later in de adreslijst de namen van zijn tijdgenooten nog eens kan naslaan”. Waar echter het studiejaar evenveel maal niet als wel strookt met het jaar-als-student zou men dit laatste moeten aangeven om dit twijfelachtig voordeel werkelijk te bereiken. Dit lijkt ons echter geheel overbodig, daar men zich de namen later toch wel zal herinneren als men ze bij het doorlezen der lijst weer ziet en eventueel eene vergelijking van de verschillende almanakken uit onzen studietijd het bedoelde effect toch zou hebben.

Het grootste bezwaar van de verandering van de adreslijst ligt echter in het weglaten der vacante-adressen. Het is een van de nuttigste functies van den Almanak ons juist die adressen van onze vrienden, welke Delftsche adressen we eerder weten dan de vacante-adressen, te geven. De door de redactie opgemerkte teruggang van het aantal opgegeven vacante-adressen had juist eene aansporing moeten zijn te trachten de leden er toe te brengen, ze wel op te geven.

Eene algemeene aanmerking nog mag niet achterwege blijven; het is een klacht over de vele drukfouten, die vooral in het mengelwerk zeer hinderlijk zijn. Waarom liet de redactie de copie niet nazien door de inzenders zelve? Het ware eene besparing van eigen werk geweest en de inzenders zouden zich niet, zooals nu, met recht hebben kunnen beklagen over de zinstorende fouten.

Hiermede zijn wij aan het einde van de zeer uitvoerig geworden bespreking van den laatsten Almanak gekomen, moge de niet weerhouden critiek op de arbeid der redactie den volgenden Almanak ten goede komen.

J. P.

SINT HUBERTUS. Roman van het groene Gilde, door JEANE REYNEKE VAN STUWE.

Zooals ons allen bekend is, verscheen gedurende de laatste tien jaren van schrijfster's hand een serie romans, die hoewel zij geen vervolg op elkaar zijn, toch in zooverre met elkaar verband houden dat dezelfde personen er in voorkomen. Zij vormen eene cyclus onder den algemeenen titel: Zijden en Keerzijden. Als tiende boek verscheen eind 1914, St. Hubertus. Wat de inhoud van dezen Roman aangaat, kunnen we volstaan met de mededeeling, dat die gelijk is aan de vele geschrevenen en nog te schrijven romans: hoe krijgen we elkaar door dik en dun heen. Gewoonlijk is het verloop van dit vervolgingsproces normaal, niet schrijvenswaard, er bestaan echter uitzonderingen; een dezer is op voortreffelijke wijze door J. R. v. St. uitgewerkt. In korte trekken zal ik het verloop van het verhaal weergeven. Een zekere mijnheer Reinout Berghem geheeten,

wiens huwelijk niet de naam van geslaagd mocht dragen, liet zich alrasch scheiden, bleef met zijn zoontje als huwelijksrest achter. Zijne opgedane ervaringen gedurende zijn huwelyck waren van dien aard, dat hij zich heilig voornam nimmer een tweede maal te trouwen. Dit laatste wordt den lezer flink onder het oog gebracht zoodat hij aan de vastheid van dit voornemen gaat twifelen en gezien de groote hoeveelheden vellen druks die nog volgen, neemt hij enthousiast het tegendeel voor waar aan. Door eene uitnoodiging van zijn vriend Van Rave wordt Reinout Berghem eenige dagen de gast van den baron van Swanevelt op diens kasteel (bij Apeldoorn gelegen) ter eere van de aanstaande jachtfeesten. Nu had tal van jaren heer Swanevelt's laatste vrouw (hij was aan zijne derde) eene verkeerung met de all round sportsman Charles Berghem, Reinout's broer, gehad. Helaas was Van Swanevelt onbekend met de vrienden van v. Rave en dus niet op een dergelyk noodlottig voorval voorbereid bovendien was hij edelman en kon hij dus zijn eens gegeven woord van gastvrijheid van Rave's vrienden niet terugnemen. Hoewel de grijsaard de situatie een strop noemt, wil hij er niets van laten merken, integendeel is 't hem niets liever dan het zijn aanstaande gast zoo aangenaam mogelijk te maken; dit gelukt, doch niet door zijn toedoen. Erger is, dat de verhouding met zijne vrouw die Van Swanevelt zoo goed waande, hare werkelijke zijde laat zien en blijkt dat zij hare vroegere genegenheid en liefde jegens Charles Berghem steeds heeft gehandhaafd. Familieomstandigheden hadden haar indertijd gedwongen tegen haar zin met den schatrijken baron te huwen; met schier bovenmenselijke inspanning wist zij gedurende haar huwelijksjaren haar gevoelens te onderdrukken. De smarten die zij dan ook doorstond, zijn onbeschrijfelijk. Zij zag er doorlopend bleek van. Toen nu v. Swanevelt de oorzaak van haar bleekheid bemerkte, gevoelde hij, de hoogbejaarde, zich dermate ontuchtend, dat hij niet langer verkoos op deze aarde te blijven rondloopen. Een beroerte bood hem een behulpzame hand en deed hem de laatste adem in het bosch uitblazen.

Dit is het tragische gedeelte van het einde van den roman. Datzelfde einde begint echter ook met een nieuw opgewekt leven voor Reinout Berghem. Wat was gedurende deze emotie, volle dagen nog meer voorgevallen? We hebben onder meer kennis gemaakt met eene freule Diana de Blauw die deel uitmaakte van de verschillende jachtpartijen. Behalve haar schoonheid legde zij eene buitengewone vaardigheid aan den dag bij het beoefenen der jachtsport. Eene felle wederzijdsche verliefdheid tusschen haar en Reinout bleef niet uit, en wanneer hij haar tenslotte na veel gearrewar ten huwelijk vraagt, leggen volkomen bevredigd de roman ter zijde. Dit zou men het minder tragische gedeelte van het einde kunnen noemen. Nu nog iets over de optredende personen. Zij zijn met eene enkele uitzondering ons niet sympathiek. Allen souffreeren meer of min onder hun voorvaderlijke ondeugden, die als excuus kunnen dienen voor hunne stommiteiten.

Van Swanevelt's onkunde inzake menschenkennis, blijft ons een raadsel, evenals de liefde van Reinout voor Diana. Een gescheiden man vraagt ons inziens toch wat meer dan een gezond lichaam, wil toch ook nog wel wat geestelijke verwantschap er bij hebben; en hiervan zal hij zeker verstoken blijven. Van karaktertrekken valt, behalve haar jalouzie voor Reinout's eerste vrouw niets te bespeuren. De eenige die onze sympathie verwerft is mevrouw Swanevelt in haar liefde voor haar zoontje.

Bij het lezen van dezen roman ontroeren we in geen deele, en ik geloof dan ook niet dat 't kunstwaarde heeft, doch hierover zullen de meeningen wel uiteen loopen. Worden we misschien zinnelijk wat geprikt bij de beschrijving van Diana's lichaam en het ietwat erotische jachtbal, onze ziel wordt niet gëemotionneerd. Het eenvoudige en klare in haar stijl valt zeer te apprecieeren, alsmede haar jachttermen die subliem zijn. Toch kan ik me voorstellen dat 't veel gelezen zal worden, n.l. door diegenen die haar vorige romans lazen, en abonné's zijn op de „Avondpost” en „Het Nieuws van den Dag”.

De uitvoering van den uitgever L. J. Veen laat niets te wenschen over, is op mooi papier en met een duidelijke letter gedrukt. Het zijn twee delen, tezamen 410 pagina's dik.

R. D. J.

Technische Hoogeschool.

Cand.-examens vóór de zomervacantie van 1915.

Het College van Rector-Magnificus en Assessoren der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan een der vóór de zomervacantie van 1915 af te nemen candidaats-examens, genoemd in de artikelen 8—14 van het Koninklijk Besluit van 4 Juli 1905 (Stbl. No. 227), of aan eenig deel dier examens, zooals deze gedeelten zijn vastgesteld bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 3 Februari 1908, No. 357 H.M. O., hebben zorg te dragen, dat hunne schriftelijke aanmelding, verzegeld van het getuigschrift wegens met gunstig gevolg afgelegd propaedeutisch examen, uiterlijk 1 Mei 1915 zal zijn ingekomen bij den Secretaris van de Afdeeling, welke het af te leggen examen afneemt.

Voor nadere bijzonderheden wordt verwezen naar de aankondigingen in de gebouwen der Technische Hoogeschool.

Afdeeling der Bouwkunde.

De Voorzitter van de afdeeling der Bouwkunde aan de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het ingenieurs-examen voor bouwkundig ingenieur, dat zal worden afgenomen vóór de zomer-vacantie 1915, zich daarvoor schriftelijk hebben aan te melden vóór 1 Mei 1915, bij den Secretaris der afdeeling Prof. A. W. M. Odé te Delft.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr., te Delft.

Ter verkrijging van den graad van doctor in de technische wetenschap, zal de heer Willem David Cohen, scheikundig ingenieur, op Vrijdag 19 Maart 1915, des namiddags ten drie ure in de Prinsenkamer, worden toegelaten ter verdediging, tegenover eene commissie uit den Senaat der Technische Hoogeschool, van een proefschrift getiteld: „Reductie van aromatische ketonen”, en van stellingen, beide goedgekeurd door den promotor Prof. Dr. J. Böeseken, t.

Mededeelingen.

Verantwoording Collecte voor het Kon. Nat. Steun-Comité.

Opbrengst van 11 en 12 Maart: f 21.49. Al mag dit bedrag vergeleken met vroegere resultaten vrij gunstig genoemd worden, 't aantal gevers is dit keer echter belangrijk minder geweest. Bestond de inhoud der bussen gewoonlijk uit: centen, dubbeltjes, kwartjes en een heel enkele gulden; dit keer vonden we behalve eenige gulden een papiertje van tien.

Hoewel de winter spoedig voorbij is, wordt er toch nog veel ellende geleden en er is nog zeer veel noodig. Gij allen kunt wel een dubbeltje missen; geeft het dus de volgende keer.

J. ROTGANS.

Centrale Commissie voor de Studielangen.

Deze Commissie heeft zich als volgt samengesteld:

J. J. van den Broek,	President.	
W. H. B. van Dunné,	Afgev. Civiele	fac.
C. B. Posthumus Meyes Jr.,	„ Bouwk.	„
J. Verschoor,	„ Werktuigk.	„
J. Weyland,	„ Electrotechn.	„
	tevens Secr.-Peningm.,	Emmastraat 17, Rijswijk.
W. v. Lookeren Campagne C.Jzn.,	Afgev. Scheik.	„
M. C. Kort,	„ Mijnbouwk.	„
E. J. Wijers Azn.,	„ Scheepsb.	„
J. Muysken,	„ Handl. Vereeniging.	„

D. S. E. V.

Vergadering op Dinsdag 23 Maart e.k. in Zaal 32 van het Hoofdgebouw. Aanvang 8 uur.

Spreker: de heer A. Roland Holst.

Onderwerp: „De samenleving en de schoonheid.”

De vergadering is voor iedereen toegankelijk.

ADVERTENTIEN.

Plats Assortis vanaf f 1,00.

HORS D'OEUVRES VARIÉES.

**Huzaren-, Haring-, Zalm- en
Kreeften-Salades.**

Hoogachtend, **H. MEEUWS,**
Fijne Vleeschwaren en Delicatessen.
OUDE DELFT 111. - Telefoon 157.

SCHRIJFMACHINES

in huur f 5.— per maand.

Bijzondere aanbieding in NIEUWE en GEBRUIKTE
MACHINES tegen zeer lage prijzen.

A. J. PRINS, CHOORSTRAAT 4.

Bekwaam Teekenaar

BIEDT ZICH AAN

om werk voor H.H. Studenten te verrichten.

Brieven onder No. 6971, Bureau van dit Blad.

Verhuisd naar Willem de Zwijgerlaan 5
(verlengde Poortlandlaan)

Jhr. M. J. de Bosch Kemper, c. i.

REPETITOR

Theor. en Toegep. Mechanica, Landmeten en Water-
passen, Geodesie en Kleinste Vierkanten, Hydraulica.

Vertegenwoordiger van Londensche Kleermakersfirma

LEVERT:

Sportpakken van echte Harrissneed f 23 en f 27,50

Colbertcostumes f 23 en f 27,50

: ALLES NAAR MAAT. :

Passen en afwerking gegarandeerd.

Brieven onder No. 6987, Bureau van dit Blad.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Dinners. Levering van Schotels.

1 portie NASSIGORENG f 0,50.

1 JACHTSCHOTEL . . . f 0,50.

DINERS vanaf f 0,60.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: Chr. F. RÜTER.